

idet der jo Mar for Mar bliver færre og færre Folk tilbage, der ere komne til Stade i Krigene. Den ærede Minister pleier som sagt i Almindelighed at stille sig temmelig velvilligt til disse Sager. Det første af de Andragender, der her er Tale om, angaar imidlertid ikke nogen Skade, der er paadraget i Krig; det er et Andragende fra praktiserende Læge Peter Christian Lund paa Samsø om Invalideforsørgelse. Denne Mand, som for Tiden er Læge paa Samsø, er nu meget gammel. Han har for mange Mar siden, i 1846, været paa et Togt som Overstibslæge med Korvetten „Flora“. Han blev under dette syg, styrtede ned af Trappen til Banjerdækket og tårnede med Hovedet mod Dørkanten til sit Lufat. Derved fik han en Bestadigelse, som han aldrig senere har forvundet. Det er navnlig Tunghørighed, han lider af, men det viser sig her som saa ofte ved Invalider, at navnlig naar de blive gamle, saa kommer Svagheden først stærkere og stærkere frem. Nu er Tunghørigheden tiltagen mere og mere, og hans Arbeidskraft, hans Evne til at fortjene sit Brød som Læge er bleven langt mindre. Jeg haaber, at den ærede Minister efter de Attester og Anbefalinger, der ledsage Andragendet, vil stille sig med sædvanlig Velvillie overfor denne gamle Hædersmand, som jeg nok tør kalde ham. — Det næste Andragende er Nr. 24, Betænkningen Nr. 13. Det er fra Gaardeier Peder Sørensen Rjær af Jegindø om Invalideforsørgelse. Denne Mand er 53 Mar gammel, han har en svagelig Kone og mange Børn, er bleven saaret i forrige Krig og er i en saadan Situation, at Saaret endnu stadig brøder op og i høj Grad generer ham. Da Ministeren nu har givet det Svar paa Andragendet, dengang det var hos ham, at det efter den lægetyngdige Konjulent's Undersøgelse ikke kunde erkjendes, at Mandens Erhvervssevne i væsentlig Grad var indskrænket paa Grund af det Saar, han har faaet i Krig, haaber jeg, at Ministeren vil overfor ham som overfor flere Invalider, som jeg senere skal omtale, stille sig ligesaa velvillig, som han i de senere Mar har stillet sig. De Bedkommende ere jo nemlig i de senere Mar komne til Rjøbenhavn og ere blevene undersøgte af Lægeautoriteterne der, og det har givet Anledning til, at mange af dem bagefter have faaet Understøttelse, og i modsat Fald have de ikke lidt noget Tab i materiel Henseende, idet de have faaet Rejsedgifterne godtgjorte. Jeg tror, at naar den omtalte Mand blev undersøgt herovre af Autoriteterne, vilde det vise sig, at han burde have Understøttelse. — Det næste Andragende er Nr. 25, Betænk-

ningen Nr. 17. Det er fra Husmand og Tisser Jens Christian Andersen af Sebbler Sogn og angaar ogsaa Invalideforsørgelse. Han har i Tjenesten faaet en Fingter beftadiget, og det i den Grad, at han den Gang blev kasseret som for stedse usiftet til Orløgstjeneste. Nu paastaar han i sit Andragende, at dersom det kan blive paalagt nogen af dem, der have været i Tjeneste med ham, at aflægge et Vidnesbyrd om, hvorledes det gik til, saa kan der staffles Bevis for, at han blev Invalid i Tjenesten, og som Følge deraf og paa Grund af hans svækkede Arbeidssevne har han haab om saa virkelig at faae Invalideunderstøttelse. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister ogsaa vil stille sig saa velvillig overfor denne Mand, at han giver ham Seilighed til at føre de Beviser, som han tror sig i Stand til at føre. — Det næste Andragende er Nr. 26, Betænkningen Nr. 18. Det falder grumme nær sammen med det, jeg nylig omtalte. Det er fra Niels Nielsen af Aalborg, som paastaar i sit Andragende, at det vil være ham en let Sag at faae bevidnet af paalidelige Folk, at Begyndelsen til hans Svaghed hidrører fra Krigens 1864, og han tilføjer, at Attest herom henligger ved hans Andragende til Komiteen for Invalideforsørgelsen. Udvalget har bemærket, at under Forudsætning af, at Ansøgeren er i Stand til at tilvejebringe de i Andragendet nævnte Oplysninger og virkelig kan bevise, at hans Svaghed hidrører fra Krigens 1864, tillader det sig at foreslaa Andragendet henvist til Finantsministeren. Det gaar altsaa her som i de to sidste Tilfælde, at vi haabe, at naar Bevislighederne komme til at foreligge, vilde de foreligge i en saadan Form, at Finantsministeren vil kunne tage Hensyn dertil. — Det næste Andragende er Nr. 27, Betænkningen Nr. 20. Det angaar Skrædder Iver Sørensen af Kolding. Han var med i Krigens 1848 som Menig ved 6te Bataillon og erholdt da et Studsaar i Ansigtet, af hvilken Grund han blev kasseret samme Mar. Nu skal dette Saar have fremkaldt mange Smertes og Lidelser, som for modes ubetinget at være en Følge af Studsaaret, og det er ogsaa af en i Kolding boende Læge Ammundsen erklæret, at det er Tilfældet. Der foreligger rigtignok en anden Lægeerklæring, som ikke er til saa stor Gavn for Manden, men da det er klart, at han er kasseret af Tjenesten paa Grund af Studsaaret, og da Læge Ammundsen har erklæret, at hans Svaghed er en Følge af Saaret, saa haaber Udvalget, naar det ser hen til den Humanitet, der sædvanlig vises af den ærede Minister overfor Invalider, at han ved nærmere Overveelse vil komme til det